

VEIEN TILBAKE

23 år gammel ble André Toth rammet av hjerneslag. Han har brukt golf til å trene seg opp igjen. Her forteller han sin historie.

TEKST Christian Døvle & André Toth // **FOTO** Benjamin A.Ward

*Jeg har lært mye på disse ti årene. Det viktigste er at du aldri må gi deg.
Du har alltid mulighet til å bli bedre.*

I år er det ti år siden.

Det var midt på dagen den 14. august 2006. Jeg satt alene på hybelen min i Oslo da rullegardinen gikk ned, og alt ble svart. Helt uten forvarsel. Bare flaks gjorde at ei venninne kom og fikk ringt etter ambulanse. Jeg kunne ikke snakke. I de neste dagene var jeg i limbo. Sjansene mine til å overleve var på 50 prosent. Da jeg våknet åtte dager senere, var hele høyre side lammet, og jeg hadde ikke språk. Dagene som fulgte, gikk inn i hverandre som en eneste tåkесky. Beskjeden jeg fikk fra legen etter at jeg våknet, har brent seg fast. Han sa jeg ikke kunne stå på beina igjen.

Dette var starten på mitt livs kamp.

Det neste året var det ikke ett sted jeg kunne kalle for hjem. Etter oppholdet på Ullevål sykehus ble jeg flyttet til Lovisenberg Diakonale Sykehus. Derfra bar det videre til månedslange opphold på både Sunnaas, Catosenteret i Son og helsesport-senteret på Beitostølen.

Jeg har alltid elsket å trene. Jeg var en aktiv innebandy- og fotballspiller før jeg fikk slag. At jeg var i god fysisk form og elsker å konkurrere har vært avgjørende for å komme dit jeg er i dag. Men jeg har likevel aldri trent så mye som det første året etter at jeg ble funksjonshemmet.

Selv om jeg er glad i å trene, er det på langt nær det samme å trene på et rehabiliteringssenter som det er å drive med en idrett ute i det fri. Mamma merket at jeg savnet sport, og hun ønsket samtidig at jeg skulle finne meg en hobby som hjalp meg med å holde meg i aktivitet. Gjennom Trond Baardseng, daværende pro ved Elverum Golfklubb, fikk jeg vite om klubbens Golf Grønn Glede-treninger, der både bevegelsehemmede, utviklingshemmede og syke kunne trene og spille med hverandre.

Jeg troppet opp på golfbanen uten helt å vite hva jeg skulle forvente. Det eneste jeg visste, var at golf var en vanskelig sport. Mistanken ble fort bekreftet. At jeg bare klarte å bruke venstrearmen, gjorde det ikke akkurat noe enklere!

Store deler av det første året mitt som golfer brukte jeg bare på puttinggreen. Til slutt var jeg så lei av putting at tiden var inne for å prøve meg på de lange slagene. Det var da jeg ble bitt av golfbasillen for alvor.

Jeg kommer aldri til å glemme den sinnssyke følelsen av å se den lille hvite ballen stige opp mot den blå himmelen. Det skjedde ikke hver gang, men de gangene jeg traff, var det mer enn nok til at jeg ble innstilt på at dette var noe jeg ville gjenta. Det føltes som om alt slitet, all frustrasjonen og all treningen hadde ledet til dette øyeblikket.

Dette var noe jeg skulle bli god i!

De siste årene har jeg brukt veldig mye tid på golf. Jeg brøt 30 i handicap det første året etter at jeg begynte å spille på banen. Sulten etter å bli bedre har bare blitt sterkere og sterkere. Jeg skal ikke legge skjul på at det er en litt deilig følelse når jeg spiller med folk jeg aldri har møtt tidligere. De står bare og måper når jeg slår forbi dem. Det er nok det siste de hadde forventet.

Noen ganger har viljen etter å bli god vært så stor, at jeg har glemt mottoet mitt om all-

tid å forsøke å være i godt humør. Jeg kunne bli veldig frustrert på golfbanen og stilte ekstremt høye krav til meg selv. Nå har temperamentet endret seg. Kanskje er det fordi jeg har blitt eldre?

Konkurransinstinktet mitt ble enda mer tent da jeg begynte å spille turneringer. Gjennom EDGA (European Disabled Golf Association) har jeg fått mulighet til å konkurrere utenlands. Det har vært fantastisk inspirerende å møte andre golfere i samme situasjon som meg, og som nekter å la seg stoppe av sine handicap. Samtidig har det fått meg til å drømme. Jeg drømmer om å bli verdens beste golfspiller med én arm, men akkurat nå ligger den drømmen litt på is. Det er dyrt å konkurrere utenlands, og så lenge jeg ikke er med i EDGA-turneringer, konsentrerer jeg meg om mitt neste store mål som er å komme meg under ti i handicap. For øyeblikket ligger jeg på 12,9, så jeg er ikke veldig langt unna. Men det sitter langt inne, og de siste ukene har det vært langt mellom de gode rundene. Det motiverer meg bare til å bli enda bedre.

Det er lettere å være tålmodig når du gjør noe du liker, og er det noe jeg har lært, er det at golf er en idrett det er umulig å bli god i uten en god porsjon tålmodighet.

Hadde jeg blitt fortalt for ni år siden at jeg kom til å bli en aktiv golfspiller, hadde jeg

trodd du var gal. Mitt håp for andre mennesker i min situasjon er at dere forsøker golf. Jeg er et bevis på hvor fort ting kan snu seg i livet – i begge retninger.

Et hjerneslag kan komme helt uten forvarsel. Jeg er ikke den eneste i familien som er blitt rammet. Bestefaren min fikk det før meg. Mormoren min ett år etter meg og farmor to år etter. Farmor var ikke så heldig som jeg var. Hun døde av det.

Ved å fortelle min historie vil jeg vise at det er viktig å tro på at det nytter å trene når du blir rammet av et slag. Både for å mestre utfordringer i hverdagen, men også for å ha et mål å jobbe mot. Å ha mål har vært viktig for meg hele veien: Fra ikke å ha språk er det nå kun enkelte ganger det tar litt tid for meg å finne ord. Jeg har tatt sertifikat, bor i egen leilighet og klarer meg godt i hverdagen. Med kjæreste smiler livet.

Nå er målet å få en fast jobb, slik at jeg kan bli helt uavhengig økonomisk. Å mestre dette har krevd stor tålmodighet.

Jeg har lært mye på disse ti årene. Det viktigste er at du aldri må gi deg. Du har alltid mulighet til å bli bedre. Jeg har aldri følt noen bitterhet over det som har skjedd. Jeg er takknemlig for at jeg har overlevd.

Jeg «mangler» en arm, men jeg har ingen grunn til å være sur. Takket være golfen.

